

תת"ע 1096/06/23 - מדינת ישראל נגד חן-רוחמה בן ארי חן-רוחמה בן ארי

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 1096-06-23 מדינת ישראל נ' חן-רוחמה בן ארי
תיק חיצוני: 90522647081

לפני	כבוד השופט אור לרנר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	חן-רוחמה בן ארי חן-רוחמה בן ארי

החלטה

בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדרה של הנאשמת.

על אף היער תגובה מעם המאשימה, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

ההזמנה למשפט נשלחה לכתובתה הרשומה של הנאשמת (והיא אינה טוענת אחרת) כשמצוין עליה מספר הדו"ח, התואם לכתב האישום שבנדון. אישור המסירה (במ/1), חזר בציון "לא נדרש", ועליו שם עובדת הדואר, חתימתה ותאריך המסירה. די באמור על מנת להקים את חזקת המסירה ולא די בטענות בעלמא אותן העלתה הנאשמת כדי לסתור החזקה. יפים לעניין דבריו של כב' הש' צלקובניק בעפ"ת 50287-05-22 סיביליה נ' מ"י (17.6.22):

"מאישור המסירה שהוצג, עולה כי ההזמנה לדין חזרה בציון "לא נדרש", והפרטים המצויינים באישור המסירה - תאריך ושם הדואר - גם אם מלוא הפרטים באישור לא מולאו, די היה בהם כדי לערוך בירור בדואר בקשר לנסיבות החזרת הדואר, ובירור זה לא נערך על ידי המערער".

כן ר' עפ"ת 25448-05-22 זיני נ' מדינת ישראל (14.6.22):

"אכן, כפי שטען הסנגור, באישור המסירה שהוגש לתיק חסרים תאריך, פרטי פקיד המסירה וחתימתו, ואולם לטעמי לא די בכך כדי לסתור את חזקת המסירה, זאת הגם שלא נעלם מעיניי כי ישנה פסיקה של בתי משפט אחרים, לרבות בתי משפט מחוזיים, הקובעת אחרת. בפסיקה רבה של בית המשפט העליון נקבע, כי אין בליקויים באישור המסירה כשלעצמם כדי לסתור את חזקת המסירה, וכי הנטל לסתור את חזקת המסירה מוטל על הנמען".

ואף רע"פ 5008/21 שמעון ביטון נ' מדינת ישראל (30.8.21):

"אמנם ישנה חשיבות רבה לציון פרטים מלאים באישור המסירה, אך על הטוען כי לא קיבל את ההודעה להסביר כיצד התיעוד החסר פגם ביכולתו להוכיח זאת, ולא להסתפק בטענה כללית, כנטען במקרה דנן (ראו רע"פ 5356/20 טחאן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.8.2020))".

בשולי הדברים אציין כי טענת הנאשמת כי החתימה על אישור המסירה אינה שלה או של בעלה אינה רלבנטית, מאחד ואישור המסירה חזר כאמור בציון "לא נדרש".

לאור האמור, אני קובע כי הנאשמת לא הציגה סיבה מוצדקת להיעדרותה מן הדיון.

בנוסף, פרט לטענה הכללית כי היא מעוניינת להישפט וכי היא זו שהגישה הבקשה, המבקשת אינה מעלה טענות הגנה-**"לסיכום, על כל הטוען לקיומה של עילה זו (חשש לעיוות דין- א"ל), במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה"** (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נגד סאלם [25.3.18]).

גם בעונש שהוטל אין כדי לבסס חשש לעיוות דין.

העבירה בה הורשעה הנאשמת היא מסוג של הזמנה לדין (121 קמ"ש בדרך עירונית בה המהירות המרבית המותרת הינה 80 קמ"ש), מאחר והעונש שהוטל הוא קנס המקור למהירות נמוכה יותר (111 עד 120 קמ"ש), ברי כי אין כל החמרה יתירה בעניינה של הנאשמת.

אשר על כן, הבקשה נדחית ופסק הדין יעמוד על כנו.

להודיע לצדדים.

ניתנה היום, ח' אדר א' תשפ"ד, 17 פברואר 2024, בהעדר הצדדים.